

MUSTAFA VE SEVİL

Mustafa ve Sevil

Allahla bizim aramızdaki antlaşmayı tazelemek konusunda size bir öykü anlatmak istiyorum, Mustafa ve Sevil öyküsünü.

Mustafa güzel beyaz gömleğini ve ütülenmiş pantolonu giydi ve komşu köyünün yoluna çıktı. Niyeti, bir arkadaşısının düğününe gitmekti.

Kendi köyünden çıktı. Yolda Mustafa birden bir bebeğin ağlama sesini duydu. Etrafına baktı ve yolun kenarındaki otlara bırakılmış küçük bir bebek gördü. Dünyaya yeni gelmiş bu bebek çıplaktı, yıkanmamıştı, kanlar içindeydi, pisliğe bulaşmıştı. Göbek kordonu kesilmiş, ama bağlanmamıştı. Bebek acı acı ağlamaktaydı. Acaba bu bebek niçin istenilmemişti? Herhalde anası hiçbir çıkış yolu bulamamış da, bu zavallı insancığın aceleyle tarlaya atmıştı. Bellidir ki, bu bebek yaşamayacaktı, ölüme terk edilmişti.

Mustafa bir süre bebeğe baktı, sonra derin bir ah çekti ve yoluna devam etti. Birkaç adım attı, sonra durdu. Bu bebek ölecek ve kendisi düğüne gidecek, öyle mi? Hayır, bu olamazdı.

Mustafa bebeğin yanına döndü, onu kucağına aldı ve ona: "Yaşayacaksın, sana elimden ne kadar gelirse iyi bakacam" dedi.

Evet, küçük kız yaşadı. Mustafa bebeğe "Sevil" adını koydu ve elinden geleni yaptı. Kızan büyüdü. Seneler çabuk geçti ve Sevil gayet güzel genç bir kız oldu. Sevil'in güzelliği sanki yetmez gibi, bir de Mustafa ona güzel rubalar ve güzel yeni moda ayakkabıları aldı. Sevil'in güzelliği bütün çevrede tanınmış oldu.

Bu öyküyü birazcık süsledim, adama ve bebeğe birer ad koydum, ama aslında bu öyküyü Kutsal Kitapta Hezekiel Peygamber

anlatmıştı. (bölüm 16, ayetler 4'ten 14'e kadar.) Bu öyküyle peygamber, Allahın İsrail milletine olan büyük merhametini anlatmıştır. Allah bu milleti ne kadar sevmiş, ne kadar kıymetli saymıştır.

Şimdi size öykünün devamını anlatayım:

Sevil aşağı yukarı on beş yaşındaydı. Bir gün Mustafa beyaz bir gömlek ve yeni bir pantolon giydi. Sevil de süslendi ve en güzel rubalarından birini seçti, giydi. İkisi beraber köyün öbür kenarına, bir düğüne gittiler. İki gün sonra Sevil babasının gömleğini ve kendi rubalarını yıkadı. Onlar kuruduktan sonra Sevil onları güzel ütiledi. Her şey tamam olduktan sonra Sevil babasının gömleğini dolaba yerleştirdi. Birden bir şey gördü. Babasının gömlekleri arasında beyaz, ama eski ve yıkanmamış bir gömlek duruyordu. Sevil onu önce hiç görmemişti. Acaba bu eski gömlek neydi, niçin dolapta duruyordu? Sevil merak etti ve o gömleği çıkardı. Gömleğin ön taraflarında ve kollarında büyük kan lekeleri vardı. Bu kanlar nereden gelmişti acaba?

Birkaç saat sonra Mustafa işinden eve gelecekti. Sevil çok zor bekleyebildi. Birinci fırsatta babasına bu gömleğin sırrını sordu. Mustafa bir süre Sevil'e baktı, sonra o gömleği dolaptan çıkardı ve onu dolabın dışında astı. Sonra Sevil'e, doğduğu günün öyküsünü anlatmaya başladı. O gün küçük bir bebek olan Sevil'e şöyle demişti: "Sen yaşayacaksın, sana elimden geldiği kadar iyi bakacam". Mustafa bu sözü hiç unutmamıştı. O, bebeği nasıl buldu, ona ne kadar acıdı, onu kaldırdı, taşıdı, eve getirdi ve yıkadı, merhametli akraba ve komşulardan bebek rubaları, kundak ve süt aldı, büyük bir sepetten bebeğe yatak hazırladı. Bunları Sevil'e anlattı. O gün küçük bebeğin bütün ihtiyaçlarını karşılamış ve sonra onu sepete yatırmıştı. Uyuyan Sevil'e bakmıştı ve birden kendi kendine, "Ben ne yaptım? Bu kız yaşadı mı, benim hayatım hiçbir zaman ilerkı hayatım gibi olmayacak" dedi. Ve o vakıt, kana bulaşmış bu gömleği yıkamamaya, kan

lekeleriyle saklamaya karar verdi. "Bu kızı yaşatacam ve ona bakacam" diye söz vermişti ve bu gömlek bu kararı için kalıcı bir işaret olacaktı.

Mustafa bu öyküyü anlattı ve Sevil sesledi. Kız derin derin düşündü. Demek ki, gömleğin sırrı buymuş. Demek ki, o bir tarlaya atılmıştı, ama bulunmuş ve sevilmişti.

"Teşekkür ederim, babam" dedi Sevil, "sen o günden bugüne kadar beni sevdin. Ve teşekkür ederim ki, senin kızın olarak yaşayabilirim; sen benim için çok çalıştın. Sen benden ne istiyorsun?"

Şimdi derin düşünmek sırası Mustafa'daydı. Şöyle cevap verdi: "İstiyorum, hep benim kızım olasın. Benim gibi sen de başkalarına acıyasın, değil kendin için, başkaları için yaşayasın, güvenilir ve verdiğin sözünde duran biri olasın, bunu senden istiyorum."

Mustafa normal bir insandı, Sevil de normal genç bir kızdı. Aralarında her gün her şey hep iyi değildi. Anlaşmazlıklar, gerginlikler, sevgisiz sözler de bazen oluyordu. Ama Sevil o eski gömleği bulmuştu, onun sırrını öğrenmişti, bunun için babasına olan tutumu değişmişti. Öyle günler oluyordu ki, Sevil, içinde babasına karşı büyük bir gönül borcu duyuyordu. Böyle günlerde, Sevil dolaptan eski beyaz gömleği çıkarırdı ve dolabın dışında asardı. Gömleği asmakla sanki "Sevgili babam, benim için 'bu bebeği sevecem ve ona bakacam, o yaşayacak' diye karar verdin. Bunun için sana çok teşekkür ederim, seni severim" derdi.

Başka günlerde, sevgisizlik ya da sert sözler olduktan sonra, kana bulaşmış gömleği Mustafa dolabın dışında asardı. Şöyle demek istiyordu: "Bütün olmuş olanlarla beraber seni seviyorum, korkma, sen çok kıymetli kızsın."

Eski gömleği asmak, Mustafa ile Sevil arasındaki sevgiyi tazelemeye ve kuvvetlendirmeye yarardı. Eski, ama da geçerli olan Mustafa'nın kararını anarlardı. Eski gömleği gördüler mi, Sevil'in o günkü çaresiz durumunu, kurtuluşunu ve babasının sevgi dolu bakımını hatırladılar.

İsa Mesih'i izleyen imanlılar, bazı toplantılarında beraber bir sofradan ekmek yer ve üzüm suyu içerler. Bu sofraya "Rabbin Sofrası" adını veririz. "Rabbin Sofrası" da biraz Mustafa'nın kanlı gömleğine benzer. Rabbin Sofrası başında anıyoruz İsa Mesih kurtuluşumuz için neler yaptı. Onun bizim için olan acılarını ve Onun bizim için olan ölümünü. Daha dünya kurulmadan önce Allah bizim için, "Yaşayacaklar ve Benim kızanlarım olacaklar" diye karar vermişti. Bu eski karar bugün de geçerlidir, sonsuzlukta da geçerli olacak. Bunun için Gökteki Baba'mıza şükür ediyoruz. Onunla bizim aramızdaki sevgiyi tazelemek ve kuvvetlendirmek için bazı günlerde Allah ekmek ve üzüm suyu çıkarır ve bizi kendi yanına, kendi sofrasına çağırır. Bize şöyle der: "Bakın, ben sizi eskiden çok sevdim, şimdi de seviyorum. Siz benim için çok kıymetlisiniz. Kanımla sizi kölelikten satın aldım. O günde yüreğim sizin için yandı. Şimdi de aynı derecede yüreğim sizin için yanıyor."

Birlikte İncil Kitabından Rabbin Sofrası için birkaç ayet okuyoruz:

Luka 22: 14 / 19-20

Yemek saati gelince İsa, apostollarla beraber sofraya oturdu ve onlara şöyle dedi: "Ben acı çekeceğim. Ama önce bu Fıfış yemeğini sizinle beraber yemek istiyorum." Sonra eline ekmek aldı, şükür etti, ekmeği kırdı ve onlara verdi. "Bu sizin için verilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın" dedi. Yemekten sonra kadehi aldı ve şöyle dedi: "Bu kadeh, sizin için akıtılan kanımla yapılan yeni antlaşmadır."

Evet, bu Yeni Antlaşmanın temeli, İsa Mesih'in bizim için kanını akıtması ve ölmesiydi. Yeni Antlaşmaya göre imanlıların günahları bağışlanır, imanlılar Allahın kızanları olur, Kutsal Ruh'u ve sonsuz yaşamı alırlar. Bunlar, Yeni Antlaşmanın değerli vaatlerinin sade birkaçıdır.

Yeni Antlaşmaya girmeye çağırılanlar, umutsuz ve kaybolmuş günahlı insanlardır. Bu kaybolmuş insanların durumu o kadar kötüdür ki, kurtulmak için kendileri hiçbir şey yapamazlar. Allah onları İsa Mesih aracılığıyla kurtarır. İnsan için bu kurtuluş Allahtan bir bahşıştir. İnsan bu kurtuluşu ancak bir bahşış gibi kabul edebilir. Kurtulmuş insanın Allaha karşı gönül borcu var, sevgi borcu var. Kurtulanlar İsa Mesih'e benzesinler diye Kutsal Ruh onları değiştirmeye başlar. Kutsal Ruh onlarda iyi meyve yetiştirir ve onları Allahın istekleri için kullanır.

Yeni Antlaşma'da Rabbin Sofrası'nın rolyası nedir? Allah bizi nasıl kurtardı, Allah bizimle nasıl antlaşma yaptı, bunları hatırlamaya çağırıyoruz. Aynı zamanda Allahla antlaşma yapmış olanlar, günlük yaşamları ve davranışları nasıl olmalı diye düşünmelidirler.

Bence Rabbin Sofrası, değil yalnız Allahla olan antlaşmamızı hatırlamamız için, ama bu antlaşmayı tazelememiz ve yeniden doğrulamamız ve peçatlamamız için çok iyi bir şanstır.

Mutlu Kaynak

mutlu.kaynak@gmx.net

